

Jutros je, usred ljeta, snijeg pao, težak
i mokar. Plaču zaprepaštene bašče. Bilježim to
i šutim, jer svikao sam na čuda. Vidim, kroz okna
dućanska, zabrinuta prolaze lica, i nijema. Kamo
će stići, Bože, Koji sve znaš? Ne hulim, samoću
sam ovu primio ko dar, ne kaznu, ko premoć, nipošto
užas. Stići će, znam, odjutra, ljudi neki. Morao
je i noćas neko umrijeti. Duša je moja spremna, ko
kalem i papir predamnom. Šutnja i čama. Koga Si,
noćas, otrgnuo gradu? Čije ćemo ime spominjati
jutrom, uz duhan i kahvu, narednih dana? Treba
biti mudar, neka se strava čekanja na licu
ne očituje. Jer, dugo je trebalo dok shvatih:
ovo je grad u kom sve bolesti zarazne su. Širi se
ljubav ko žutica i kuga. I mržnja se jednako koti.
Nisam li, možda, odviše sam? Nije to dobro,
toliko sam svikao na samoću. Mislim li pravo, Bože?
Tako je nekoć (i to stoji zapisano), crvena
kiša lila ponad grada, pometnja i strah rasli
ko korov. A malo je zdravih u gradu duša. I pravo
je što je tako. Jer, bolest otkuda - jasno mi je,
al' otkuda zdravlje? Je li, Bože, zbilja,
otkuda zdravlje? Pitaju li to ovi ljudi oko mene
(što isto ih primam, znajući da ni dva nisu ista,
ni pred Tvojim, ni pred mojim licem), pitaju li?
I znaju li da ih motrim? Kako bi im samo srca
uzdrhtala ove redove da vide! Griješim li
prema sebi, tek tada sam drugima prav. Prema
njima griješim li, pravdu prema sebi ispunjam.
Šta je onda istina, reci mi, Bože moj? Moli Te
skromni Mula-Mustafa, što druge želje nema već
tiho da bude, i još tiše ode, kad dođe čas.